

Ob novem letu 1889.

legel se je starček na postelj, onemogel, utrujen in bolan, težko bolan — bolan na smrt. Ob nagubanem čelu spuščali so se mu dolgi, srebrno-beli lasje in se izgubljali v ravno tako dolgo brado. Na častitljivem licu se mu je izraževala težka žalost, okó mu je zrlo nepomično, ledeno, tjà nekam v steno, a junaške njegove prsi so se mu privzdignile le kdaj in kdaj.

Govoril ni, odprl je res časi bleđi ustnici, da bi govoril, a slišati je bilo le zamôlkel vzdih, in stekleno svoje oko je obrnil na štiri črne može, ki so stali ob njegovej postelji — na svoje pogrebce. . . . Bil je slab, zeló slab. . . .

V bližnjem zvoniku udarila je ura tri četrt na dvanajst po noči starega leta 1888. Onemogli starček jel je zdaj še hitreje pešati, težko je hrôpel, a časi se mu je prikradel dolg, tožen vzdih iz njegovih onemoglih prsij. Tudi oči, one ledene oči je zaprl, častitljivo lice mu je pokrivala mrtvaška bledost, kri se mu je ustavljala po žilah . . .

Približala se je pôlnoč. Ko se je začul zamôlklí udarec dvanajste ure po noči, vzdignil se je starec še jedenkrat, pogledal zadnjič óne črne može, globoko vzdihnil, padel nazaj na postelj in — umrl junaško . . .

Pogrebci so ga položili v črno krsto in ga tiho odnesli brez jokú v temno, mrzlo noč v — brezmejno večnost . . . Ni ga več leta **1888!**

* * *

Zaplakalo je v stranskej sobi ravno o pôlnoči novorojeno dete. Kako nemirno je kobacalo to malo sitnešče v ličnej zibelki, kako oblastno mahalo z okroglima, belima ročicama. Okrogli ličeci svetili sta se mu v lahkej rudečici in mali ustnici sta se mu nakremžili, ko je to sitnešče začelo plakati. Glavico so mu zakroževali krasni zlatenkasti lasci, a pod belim čelom se mu je svetilo dvoje modrih očesec. Ni hotelo mirovati to poníglavče . . .

Pri njegovej zibeli pa so šepetale med sebój tri krasne, bele sestrice, z dolgimi, „kakor padani sneg“ belimi lasmi . . . Bile so tri Rojeníce. In ko razposajenček le ni hotel molčati, vzela ga je jedna izmej njih v naročje in ga takó ljubko ujékala, da je neporedni otročiček moral takój utihnití. Za plačilo ga je še poljubila na óno lepo belo, okroglo čelo . . .

In kako hitro se razvija in raste to ljubko detetce leto **1889**. In kaj se ne bi? saj so ga Rojeníce blagoslovile. Zdaj je vže ravno takó veliko, kakor ste vi, čitateljčki moji, in vam v novem letu obilo sreče želi. Bodite v novem letu samó lepo pridni in poslušni, ne bode te se kesali. Leto za letom hitro mine, tudi leto 1889. bode hitro minulo, mogoče da prej, nego si marsikdo želi. Ne bode dolgo in položili bodejo tudi to nežno detetce, leto 1889., kakor onemoglega starca leto 1888. v grob — v brezmejno večnost . . . a vrnilo se ne bode nikdar več . . .

Tudi z našim življenjem je takó. Le malo časa prebivamo v tej solznej dolini, katera je samó pripravna na drugo lepšo domovino, katera nam ne otide, ako čas dobro porabimo in se z dobrimi deli oskrbimo. Na delo torej, dragi čitateljčki moji, v novem letu 1889., izvestno se ne bodete kesali. V zlatih nebesih, kjer bomo potem prebivali na veke, povrne nam se naš trud tisočkrat — tisočkrat!

Janko Barle.

Pot v nebesa.

Bilo je na sveti večer. Vsi ljudjé so se radovali rojstva Odrešenikovega, le Vladko je ležal bolan v postelji, poleg njega pa sta stala žalostna roditelja in sestra njegova ljuba. Vladko je vže dlje časa ležal bolan in pre-mišljal, kako srečni so njegovi továriši, ki se zdaj na polji igrajo s snegom in vozijo na brzih sanéh. Vprašal je torej mater: „Oj mati moja ljuba, ali bodem še dolgo moral ostati v postelji, ali ne smem še vstati, da bi se malo poigral na snegu s svojimi továriši?“

„Ne smeš še nè vstati, dete moje, ker si še preveč slabo, a ljubi Bog bode dal, da kmalu popolnoma ozdraviš in potlej bodeš smel tudi ti na polje, da se malo poigraš na svojih malih sanéh.“

„A jaz nimam še sani, kakor je imajo moji továriši!“

„Z zdravjem ti Bog pošlje tudi saní; samó potrpi in zaupaj na dobrega Boga!“

„Jaz, mati moja, upam na ljubega Boga, a mislim si vedno, da je ljubi Bog morda pozabil na mene, pa ne vé, da bi jaz tako rad imel majhene saní, kakeršne imajo moji továriši.“

„Bog vse vé, pa vé tudi to, kar si kdo misli in želi; on pozna tudi tvoje želje, samó potrpi Vladko moj dragi, saj veš, da je potrpežljivim Bog obljubil ne-beško kraljestvo!“

„Nebeško kraljestvo!“ reče Vladko ter globoko vzdihne, takój na to se malo zamisli. Za nekaj časa zopet vpraša mater: „In kako je tam v nebeškem kra-ljestvu? Ali je tam lepo?“

„Dà, dà, lepo, prav lepo. Tam je prava sreča in večno veselje domá.“

„In kako se pride v nebesa, mati? Jaz bi tako rad šel tjà, ker moram tukaj toliko trpeti a v nebesih bi mi tega ne bilo treba!“

„Ako bodeš hodil vedno le po pravem poti, potlej prideš tudi ti v nebeško kraljestvo,“ reče mati in se obrne v stran, da si otáre solzé, ker zazdelo se jej je, da bi njen dobri Vladko utegnul poprej bití v nebesih, kakor si on sam misli. Potem se zopet obrne k njemu, nasmehne se mu po sili in reče: „Daj, daj, sinek moj, izbij si take misli iz glave, ker si še premajhen, da bi te vže zdaj ljubi Bog prestavil s tega svetá v nebeško kraljestvo, a glédi, da se umiriš in malo zaspíš; spanje te bode okre пило, da tem prej zopet ozdraviš.“